

Юрій Ерметов

100

2025

- 1 -

Плин

Я життям задоволений:
Було, старався життя подолати;
Сталося — взнав, що я рівний життю.
Треба прекрасне долати?
Ні, воно й так живе.

Дай йому вільно плисти.
Сам себе взнай іскристо.
Не згуби вирішальної миті,
Коли треба у воду ступити.

Щось від тебе залежить:
Перемога — "я" крізь віки.
Навчися збирати вихор —
Далі візьми копняки.
Востаннє здолай усі кола,
Аж раптом — берег ріки.

Отак і дивлюсь, як розходяться кола,
Як кола торкаються злегка мене;
Думку штовхаю звісткою в море,
Тихо крізь кригу мій човен пливе.

Берег, віками чатований,
Назустріч сіяє зорями.

31.01.2010

Мудрування

А сказати немає про що,
Ось і дощ за вікно пішов.
Як же тяжко мовчати натще,
А ще тяжче без зайвих мов.

Глибина мовчанки втонула,
Я шукаю себе — чекаю.
У безмір'я чутка хильнула,
Утікла в світло-яр — не впіймаю.

То й що? Я мовчки тренуюсь:
У чеканні найперший атлет,
У блуканні із пекла сміюся,
У здобутках — прибив на герб.

Як промовити тишу осаджену,
Посміхнутись незвіданості,
Обернутись смиренно й зраджено,
Досягти передвизначеності?

Спілкуватись, летіти, боротись...
Скільки стежок, тунелів, мостів —
Чи не страшно лиш просто бути,
Коли порох нарештів осів?

Запроторене міряти в собі,
Коли іншим шляхам – світлий хрест.
Чи знайду я крізь всесвіт дорогу,
Що схрестилась звучанням сердець?

10.08.2010

Акорд

Я хочу
Сказати зараз те,
Що більш нікому
Не сказав
Би!

Ти — дивовижа, ти — джерельна
Мить,
Що кожен подих робить мій
Щасливим,

А кожен видих я зберу
В краплини,
Настояні на пахощах трави,
На чистому повітрі звуку,

На кожному вітанні з висоти
Птахів,
На кожному і вдячному теплі,
Що з поглядів тваринок буде

До тебе линути незнаними
Стежками,
До тебе — справжньої й живої —
До краси,

Що квітами амріти й чистоти,
Дарунками від неба і природи,
Освідчені в коханні між людьми,
Освячені родинною любов'ю,

Колись зустрінемося з тобою —
Ми.

20.10.2011

Саме та

Хочу насититись —
втамувати брехливий голод.

Адже ще не помер —
не забув і не зрікся,
не поставив хреста на тому,
що мені не належить...

Ненажери-демони сплять;
і я засну — втому
я зловлю на останньому слові.

А сьогодні вночі,
у самотній пустелі,
я піднесу свічу
під самісіньку стелю —

нехай усміхнуться хоч раз
або засміються
мої

саме ті
каруселі.

30.01.2016

Твої підбори моєї пам'яті

Ти увійшла в мою душу,
а вийшла із неї віршами.

Пелюстка троянди —
так споглядаю
твою у мені
ніжність.

І я не шкодую,
що не увічнілись:
я тобі звірився,
а ти у мені
цілунком довіри
знітилась.

І я закарбую
у закапелках і застінках
своєї смертності
твій погляд, твої сльозинки,
а ще невагоме тремтіння,
знеболювальне та снодійне,
знеструмлення і знеособлення
твоїх зіниць.

Знаєш,
я впевнений,
відтепер і до усіх усюд
стверджую:
тривогу мою й стурбованість,
покуту розп'ять і вистраджену
до відвертостей повість
про тіні
знято.

Нічого не зробиш,
не зміниш, не вдієш —
відсьогодні

і до усіх післязавтр
ми зустрілись з тобою
у спідній білизні
нашої сутності
свято.

6.03.2016

Проза

Треба змінити локацію.
Зазирнути у інші міста,
де скрегоче й пульсує
hard-ріка.

А ще вона — це одна,
яка дуже любить;
у неї упевнена й дуже
тверда рука...

Веселощі й пустощі
її огортають.
Легка, як пір'їнка,
коли осідає на перші
слова. Вона — це
руда.

Я не хочу на неї
дивитись. Мене
не цікавить, яка
вона. Мене взагалі
не цікавить вона.
Повір! Вона — це
руда.

Усе, що для неї —
не знає жодна душа.
Усе, що від неї —
говорить лише вона.
Усе, що про неї —
не визнаю, мабуть, і я.

Усе, що над нею —
це наша із нею
історія. Чи істерія?
Це наша із нею
поезія.

29.03.2016

Хотів

Приємно вертатись зі снів.
Неначе щойно дізнався —
уперше собі зізнався,
хотів я чи не хотів.

Нічого я їй не плів.
У жодному слові, ні в думці.
В надії або розпуці!
Хотів я чи не хотів.

Я їй посміхнусь таємно.
Воно це зловить, напевно.

Я знаю, вона — це демон.
Вона — це жива вода.
Кохання й палкого вогня.

Любив я її, напевно.

6.04.2016

Innocence

Запрошую до клубу,
святенні.

Гурмани, естети,
ловеласи і дон-жуани,
а ще, звичайно ж,
інтелектуали.

Інакше кажучи, ті,
хто в пошані тримають
смаки до життя.

От і я про те — про
насолоду.

Я не кличу Вас сушити себе
голодом та дієтами.

Не закликаю відвертатись
від жіночого тіла.

Ставити хрест на перших квітках
лише через те, що вони не
вклонились стовпам та "отцям".

І, звичайно ж, не катувати себе
якоюсь мораллю, що забороняє
усе, що іще не заборонене.

Звільніть себе з пут!

Дозволено все!

Немає нічого такого,
що б не мало сенсу
за тих або інших
обставин.

Отож, можна все.

А якщо можна, то й топитись
у стічній канаві, можливо,
я не підú. Інша справа,

якби мені сказали:

"Ні, ні!"

Можна все.

І я стану таким вибіркоким,
таким перебірливим,
таким обережним,
неначе для кожного вчинку
у мене залишився
один лише крок,
одна спроба,
один, і то
найостанніший,
шанс.

І знаєте, я не змарную!

Я вичекаю.

Я занурюсь в невидиму магію
й закличу до себе
найкращих друзів,
найщиріших знайомих,
найдобріших зустрічних.

І коли прийде мить,

ми разом
із ними
вип'ємо
чашу вина —
найчарівнішу
амброзію
дивовижного
вчинку.

Запрошую вас до клубу,
святенні.

8.04.2016

Із усміхом — у гості

Така юна — й водночас мудра.
Упевнена свято, із світом своїм таким
світлим... чистим... ясним.

Я дивився на неї, коли вона
так натхненно про щось читала,
а у душі спливали якісь картинки —
чи то зазирання в минуле а чи передбачення
майбутнього?

Я змагався! Я їй опирався! Казав собі:
"Ні, ще ні! Іще не здолала!"
Та коли у одному з катренів вона згадала
про світло,
і це було не пусто, не дзвінко або грайливо —
я позіхнув із полегшенням і
наче перéпусткою
у щось незвідане або
нічийне.

А потім... потім
було те, що було.

І я лиш питаю — у неї, у себе
або у неба —
це було — і як — стохастично
із прáлісу проліском або підсніжником
крокує усміхнено або ж саркастично
у знане або ж
у вічність?

21.04.2016

От і я

А сьогодні вечір-покуття.

Чи то
розпрощання?
Усім наче свято і
так мені всіх
бракує!

А я вже вкотре і
завше
проснувся,
аби все змінилось
а чи не
зіпсулось?

Прокрутив усе вглиб
і змив, нарешті,
торішнє.

То й що?.. Колись
й найдорожче
щезає.

То й що ж? Так
і живем — аби
досягнувши,
нарешті, не
впасти.

От і я, нарешті.

11.05.2016

Антигравітація

Це щось... дивовижне.

Вона вгадала усе.

Навіть не торкнувшись моєї грішності —
зцілила.

Знаєте — переконала.

Можна милуватись зовнішньою
привабливістю.

Можна чаруватись дивними і загадково-
омріяними словами.

Але доторку до питомої справжності —
не замінить ніхто.

За таким "відьмацтвом" можна затужавіти.

І я так втішаюсь, що вже вмію це робити.

Залишаючись самим собою — здійму
крила.

Вона — це невагомість.

10.08.2016

Якось так

Усього лише йти над безоднею!
Хіба ж так складно поставити ногу
на невагому прозорість?
Хіба ж так сумно зазирати у своє
майбутнє?

І божевільно любити усіх — ні на кого
й ні на що вже не сподіваючись?

Доброго ранку усім, кому так само
солодко, як і мені сьогодні — від
самого ранку!

Доброго ранку — усупереч тому, що
доводиться вставати на роботу і
помирати від цієї терпкої
необхідності!

Доброго ранку, тому що він
не може не бути
відсьогодні добрим!

Але щось я заговорився і зовсім
знахабнів, здається!..

І, до речі, із ким я вітаюсь — мені
анітрохи невідомо!

У цьому і є зваба, знаєте?.. У —
невідомості:)

29.09.2016

Ще "ні"

Бачиш,
картинка оживає?
І вічний спокусник,
тамуючи лють,
в п'їтмї
стає на колїна
ї, нарештї, молитися...
Будь-яку темряву
треба зрозумїти.
А безодню —
вирвати їз свого серця!
Бачиш?
Просто потрїбно
себе перемогти,
тому що темрява ї безодня —
у кожному їз нас
нїшпорять...
Емїсари пїтьми
чатують на пїмилки,
а безодня безоднею —
вона обезводнює, доки
ти їй не скажеш:
"Нї".
Будь-яку темряву треба
зрозумїти,
а безодня, нарештї,
стає бездоганною
зброєю
супроти лихих.
Їх зброя —
розпуста ї
безпораднїсть,
а наша —
впевненїсть

у собі
та
вічності
істини
навколо, до падіння,
й назавжди,
коли грішники,
нарешті,
стануть з колін.

4.10.2016

О, красавица!..

Солнышко, вот поболтаю на ночь...

Может, и ты будешь не прочь?..

Я о тебе даже не мечтаю,
но о чём-то могу рассказать —
хочешь?

Чтобы ты была на вершине мира,
и весь мир был у твоих ног!

Чтобы даже — на вершине — не терялась
истина,

чтобы каждый к ней прикоснуться мог.

Я мечтаю видеть, не касаясь мысленно...

Я хочу чувствовать немножко, что мы —
друзья...

Ты танцуешь танец, расчерчивая воздух
кистями...

Я же — песня твоя!

С каждым шагом ты уходишь всё дальше,
с каждой ноткой становлюсь я тоньше...

И на самом большом расстоянии
ты становишься настолько ярче,
что я становлюсь немножко мощью...

Просто искоса посматриваю, провожая
взглядом,

просто радуясь твоему совершенству —
мне не надо тебя целовать

и владеть мне тобою не надо:
чем ты настоящей, тем меня — меньше!

Я смотрю в твою сторону, почему-то
прощаясь мысленно,

возвращаясь снова в свой мир уединения —
мы с тобой повстречались зачем-то,
подарив себя искренне:

ведь любовь — это не только секс, но и
улыбка мгновения?

Я прощаюсь с тобой, почему-то надеясь на
встречу,
я прощаюсь, чтобы всё становилось ярче:
в любви к женщинам я
иногда настолько беспечен,
что даже сам иногда становлюсь немного
мачо!..

15.10.2016

Музика

Будь-ласка, заходь
у гості!
Я так хочу, щоб ти
немилосердно заходила
в гості й
починала наводити
там абсолютно свої
революції.

Воно усе
так правильно
й скучно-
вато!
Наукове все так й
золотаво-благо-
получно!..
Хаоса мені,
будь-ласка, у твій
особистий кухлик!..
А поки
що я
навіть не торкаюсь
тебе зовсім —
без рук!

Анітрохи не знаю,
що із того вийде!..
Може цілковито
чудернацький витвір?..
Може навіть довго
буде не виходити —
сухотами?
Заходь у гості —
послухаємо
щось, а ще ліпше —
зіграємо у твій
власний спосіб!

24.10.2016

7.62

Странные люди... Вкусные!
Я бросаюсь к ним — как будто под танки!
Клёвые — и всё-таки грустные!..
С ними всегда — игры и танцы!

Они улыбаются тебе — с первого взгляда,
ты оглядываешься — и всё-таки не
уходишь,
говоря себе, чувствуя: "Надо!" —
в лабиринтах души бродишь.

Их парни, как будто магнитами,
притягиваются к своим любимым,
и я им уступаю — из вежливости:
"Цените — неоценимое!"

Я им рассказываю о небе и звёздах,
они мне — о музыке "кантри";
мы с ними обязательно увидимся —
завтра,
даже если завтра — солнце — не встанет!

2.11.2016

Тишина

Ты не хочешь слушать музыку —
ты хочешь слушать тишину...
Она живёт в тебе, кричит —
тянет и зовёт ко дну.

Все певцы и музыканты мира
не способны заглушить её звук!..
Ты так надеешься на кого-то:
а вдруг этот кто-то — твой самый
верный и чуткий друг?

Я и сам порой удивляюсь волчьей,
как иногда встречи
укрепляют плечи,
но даже самые незабвенные
не способны
изменить твою сущность и
вечность!

Все мы плывём в собственном
недоступном никому космосе!
А эта жизнь — вообще какая-то
"жуть" мутная!..
В этом и есть её прелесть,
наверное — сиюминутная.

3.11.2016

Не правда

Якби усе стало o'key,
а я, для прикладу, досконалим —
то навіщо усі ці справи і
влада — усього цього занадто мало!..

Я, здається, про гроші забув?..
Або... про якийсь "занедбаний" бізнес?
Хоча б запобіжники для мін або
отруту для бджіл —
прибуток шикарний, звісно!..

Робиш крок уперед —
і повернення вже немає!..
Приймаєш правила гри — і гра
тебе також приймає!..

Якби усе стало досконалим,
і нікому не ставало боляче —
я б, не вагаючись, у річку йшов —
змоченим іще не значить ставати "замоченим".

Хіба ж так тяжко стати гвинтиком —
найпростіше і безвідповідальніше!
Пияки і хвойди, я так щиро усіх вас поважаю,
тому що ваш жах — справжній.

Бізнесмени й політики, численні дружини й
нескінченні коханки — я вас усіх поважаю також...
Тільки мені так не хочеться ставати
на вас усіх схожим,
що я краще сахатимусь на прах та попіл, на
нескінченність помножений — вашим страхом!..

4.11.2016

Звичка

Я не втомлюсь відповідати
на твої меседжі.
Мені нетяжко, як нетяжко —
взагалі жити.
Я б сказав тобі комплімент
або декілька ввечері,
але ж обов'язково почну
із чогось кпинити.

Мені не дивно, що хтось
окрім мене іще дихає.
Може я вигадав неможливі
й примарні умови?
Ніхто й ніколи у себе
не виграє,
а в життя своя саркастична
мова.

Дай усім зробити те,
що вони так хочуть,
так прагнуть або хоча б
надіються.
Затамуй пульс і дихання, коли
напруга сягне апогею.
Так брудна вода на узбережжі
піниться,
а скеля приймає виклики лиш
від іншої скелі.

Справа в правді, а правду іще
потрібно розгледіти.
Брехні багато й брехнею є
навіть наші найкращі звички.
Коли не витримують
навіть найвитонченіші культури,
зачекаєм на дички.

20.12.2016

Фіолет:)

Я
собі думаю
про колір
сонця.

А якби
наша зірка
раптом стала
блакитноокою
або
палкою комсомолкою —
то чи ми б
так само їй
раділи...
зранку?

А може
десь під північним
сяйвом
життя й існує —
то чи
сповнюються
її істоти такої ж
байдужої недоторканності,
як у неба, або
солоні незворотності,
як у моря,
прокидаючись
зранку?

А якщо
десь згасає
пурпурний гігант, то
чи наснажує він
їх пристрастю
та жагою або

небезпечно-солодкою
млою,
як мене спопеляє яскрава білизна
моєї коханки?
Звечора або
зранку!..

А радість, вона сяє тому,
що сонце жовте?
Чи життєдайне поле на
межі з осінню?
Зелений колір усіх
заколисує й
заспокоює
лише тому, що трава або
листя наготові
всіх оновити —
зі своїм киснем?
А небо
безтурботно високе,
а море
безмежно глибоке
від такої ж
волошковості а чи
райдужної синьоокості?

А ще я люблю
всілякі помаранчі,
мандаринки
та взагалі будь-які
ризики...
кольору вибрику або ж —
orange!

28.12.2016

А знаєте?..

...що радує?

Не супутником бути,
не бранцем або
коханцем,
не спонсором-папіком
або навіть принцесою
мертвою —

а просинатись ізранку
щасливим,
мати на щось
справжню надію,
посміхатись людям
упевнено,
жити — жити на
повні груди або навіть —
із розпростертим серцем...

З усіма цими труднощами
й непорозуміннями,
закляканням на дні і
кожного дня, кожного
нового ранку — новими
прозріннями.

Не марнуючи сил своїх
або чужих,
не падаючи у безодню
бажань, невідомо ким
накликаних,
а знаходити відповіді
новостворені на
одвічні виклики

...і йти над морем або навіть
плисти під небом,
бути частинкою безсмертною,
а не чиєюсь жертвою.

3.01.2017

Отака не вона

І якщо вона приходить
лиш на мить —
і я лиш ображено
шморгаю
їй услід?..

Намагаючись лиш
обійнятись із
невагомою усмішкою її —
що їй до мене
й не до мене їй —
отакій неодній!..

І це останній засіб
не відпустити жінку
із майже “не мрій” —
писати їй вірші,
майже смішні —

я хочу, щоб світ
цей увесь чудернацький
й зненацька всміхався
довкола її
вій!..

21.02.2017

Усмішка:)

У кожного власні зачіпки.
Хтось тримається за безмір.
Хтось — за власну душу.
Я ж волюю — із задоволення
й ненавиджу слово: “Мушу”.

Чи обманювало мене життя?
Бувало й, сподіваюсь, буде...
Неначе це якась гра, у якій
хтось вигравати хоче, що є сил...
І я іноді нахабнію настільки, що
переходжу на територію супротивника,
створюю там справжні плацдарми й...
виграю — у самої гри.

Я поділюсь одним секретом:
“Програвати так виграно,
що вигравати стає нудно”.
І ти закликаєш усіх, хто з пістолетами,
й роздягаєшся до самої білизни,
аби ніхто не вигадував
про твої бронжилети.

Дуже люблю знаходити розгадки,
особливо коли загадки — це
твої найкращі друзі, тому що
відгадки всміхаються несподівано,
відгадки — всюди й від них
щасливішають люди.

У кожного власні рецепти
та методологія успіху,
а мені байдуже, тому що:
“Нехай буде так, як буде!”

18.03.2017

Побуджці

Я напишу, мала, щось навмисно для тебе!..

Хіба ж можна забути про наші качелі?

Чи прогавити мить, коли ти, наче казка?

Що торкається лагідно обережною ласкою...

Я навчився, знаєш, не чути й не мати!..

Коли раптом тобі я стану братом?

Не чоловіком, не сином, напевно, й не батьком
зверхнім...

Твоїм другом, можливо, або білим лєгенем!

Ти відкрита, і я намагаюсь цілунки твої зловити!

Падає, падає, падає на мене твоє світло...

Буду братом таким, щоби ніжно й щільно!..

Щоб втікати, але не до тебе у ліжко!

Заледь не інцестом тримати в своїх долонях!..

Майже сонцем зриватись тобі навздóгін.

Не жадати тебе, а радістю мати...

Ти як промінь сріблястий, прохолодний, милий!

Не жадати тебе, а завжди чекати!..

Це найкраще для мене й для тебе узимку!

Не дружина мені ти й не мати...

Ти далека й усміхнена, чуєш, дівчинко?

Найнезайманіше для мене твоє личико!

16.04.2017

Ніжність

І я пам'ятаю колись, у дитинстві,
коли мені було дуже погано,
коли я навіть уже не зливсь,
а став — "бездоганним".

Коли пригадати я вже не міг
нічого із того, що було б справжнім...
Приходило справжнє, нехай на мить —
даруючи сльози від щастя майже.

Сиділи у залі якісь чи десь,
дивлячись свій телевізор,
бринів чийсь голос, такий жорсткий,
як в грізлі.

Цей вечір — один із тисяч.
Я тихо виходив в іншу кімнату,
де було темно і майже ніч...
Сніг за вікном йшов натовпом.

Про мене забули — нарешті, один.
Щось обійняло живим та теплим...
І я, здається, іще живий —
не знаючи, як це... жертвою.

Одна хвилина або, може, три...
Напитись кисню — на вічність хижу!
Очуняла: "Так, а де мій... син?"
Іду. У реальність. Грішну.

24.07.2017

Земля

Негритянку візьму за дружину.
І щоб були чудові кудряшки.
Дам ім'я праслав'янське сину.
І він стане таки найкращим!

Я поїду потім до тещі.
Наче саваном вкриту білим.
Буде, ма́буть, вона трохи бідною.
Але це не привід для кпинів.

А у подорож післявесільну
ми поїдем десь на Аляску.
Щоб усе було чистим і диким.
Або може навіть у Індію.

Наша подорож стане справою.
Наші зустрічі — чуйним диханням.
Намагатимось бути нічийними.
Наче подивом ніжним від вітру.

Може навіть закинем сторінки
соціальні із Інтернету.
Якнайдужче щоб непомітними
і щоб трішки у стилі ретро.

Посміхатимось якнайстаршим.
Милуватимось на найпростіших.
Ми шукатимо щось дивовижне,
хоч би навіть зневажене іншими.

Будем йти, де якменше шуму.
Десь поміж бідноті і природи.
Візерунки — самі умовності...
Де потрібні джерельні води!

Щоб багаття надвечір згасаюче.
І бездонно-уквітчане небо.
Неперервна, ма́буть, медитація,
що втікає чимдуж від Его.

Я візьму́ за дружину́ землю.
Вона́ буде такою ж чорною.
Нерозлучними станемо́ з нею.
Доки нас не поглине море.

28.07.2017

Не відпускати!..

Ах, як тяжко —
як тяжко впізнавати
її — й... відпускати!..

Ах, як солодко —
солодко
як зустрічати її
й... відпускати!

Ах, від посмішки,
від
кольору мрій її
у печерах очей
її — хочеться...

Знову вставати
ізранку і
знову надвечір
лягати —
із... нею!..

Хочеться —
ще раз зустріти її
й... ні за які
цілунки чужі —
вже...
не відпускати!

12.09.2017

Чисті крила

Ці крила такі ж непомітні,
як зранку крізь сон —
відчайдушні співи...
Коли дівочі умілі руки
готують під скальпель
розхристане тіло...

Це те, що буває
між нас тільки правдою!..
Все решта — як стрічка
пістрява чи дим...
Ти вгадуєш — наче
під шаром холодним
знаходиш розгубленість
сніжних озимих!..

Усі наші правди або неправди,
мабуть, трішки зайві а чи бездомні!..
Чи знаєш, що завтра
вчорашнє минає?
Лиш руки тремтячі
від сліз —
чудотворні!

Колись, в Божім домі, коли
наді мною
щоночі схилялась дівоча постать,
стояла, так само
глибо́ко стояла — і тиша,
і губи, й чиїсь
карі очі...

9.10.2017

Сновидою

Нагадай мені опісля,
аби я проснувся
десь
опівночі...

Нагадай, аби я знову
не забув, як
це: бу-
ти —
без тебе!..

Метафізично дай
себе пригадати,
знаходячи óзнаки
мимобіжні
та
такі ж —
безнадійні!

Психоделічно
дай себе
не упіймати, дай
обійматись із
повітрям, із
ніччю та тишею
чистою, а також —
іще один дай
шанс
на пригоди —
сновидою!..

14.10.2017

Навіялось!..

Від і до... Змінюються формати!
Пробігає стрічка — для когось
чорна,
а для всіх — строката!
Про найкраще або про справжнє
ліпше мовчати,
профі витворюють стандарти
там, де для когось — свято!
Підбором міцніше об асфальт,
спльовуєш та відкашлюєш: блядь,
грубо та різко їм кажеш "ні",
а про найкраще та справжнє
лише мовчиш.

Вламується чужа реальність
й жахає кривдою,
розказує про чужі гріхи
нескінченні, як килими,
чорним вороном шурхотять
без вороття,
кажучи: "Що ж ти поробиш,
таке життя!"

Гниди й шакали або дупи
в'їдливі,
дай їм багатства, дай їм
потішитись.

Відпусти у пільму їх та
гріхи відпусти їм —
траурним маршем співатимуть
свої пісні.

19.12.2017

Нічийний

Самоцвітом перейду,
неслухом дряжнючи найімпозантніших...
Заглядатиму, ледь зачіпаючи,
у цнотливе — а чи
найкраще?

Не чекатиму навіть —
світом засуджений й світлом
мічений,
а місяць... тебе
я переверну — хоч би й
освідченням!..

На
плескіт хвиль перетворюючись
поміж зграями
розпачів,
упіймай же мене,
матеріє — нічия,
хоч би... молячись.

Де ж прозорість
твоя найчарівніша —
високість неймовірна?
Плоть іще одна,
плоть свята,
що омила б
а чи змінила.

3.01.2018

Інакшість

Там, де чистота, там
біле світло із
безліччю відтінків...
Там країна інша,
свята —
заледь не
іноків.

Там підозри німі,
тому що усі оголені...
Й тіло для
них — не спокуса,
а зваби жінок —
намолені.

Шлях до країни мрій
відкритий для
кожного —
кращого, люди
там живуть
зі злив, що із
думок
найбагатшого.

Просто закони такі —
щастя не
від обманів:
затамувавши подих,
слухають
там королі
голос туманів.

Час повертатись туди,
де святяться ночі...
Хочеш, підемо й
ми — як
схочеш!

4.01.2018

Паморозь

Повз лінії
запізнень безнадій
всміхається тендітно
правда...

Настромлені
на пазурі хотінь,
перетинаємось —
занадто!

Чому і досі
всотаність бажань
заплутано занімлює
наочність?
Нам завше
треба зайвих
виправдань...
А правда визнає — саму
пророчість!

Прийди
до мене — хоч
би уві сні... Я розкажу
тобі свої дитячі
мрії!..
Ти будеш —
наче крапля —
на вікні... Або
сльоза, зволожуюча
вії!

Якщо ти прійдеш,
то і я — прийду...
І кожну ніч
ми потім будем
потай
снитись...

Але якщо ти
вперто не ідеш,
то що мені лишається —
молитись?

14.02.2018

Знаки виклику

Ні, ну що там казати —
життя не минає намарно:
аби лиш витримати або —
не вмирати!..

А чи роздивляться очима відкритими,
хоч би й навіть примружено,
на всіляких підлот
або ж навіть
на зовсім а чи за-
надто контужених!..

Тому що цікаві зустрічі
бувають,
зрідка
або майже ніколи:
отже, упевненою поведінкою
ти ніколи й нікому
не завдасиш шкоди!..

Справжні люди — це і є
справжні виклики!
Найкращі якості
виявляються
лиш
на... поребриках!

13.04.2018

Настрій

Як струна, обірвана, що поновлюється, потім,
лагідними доторками,
як стрибок, над прірвою, зрідка, невдалий,
проте — нескорений,
як усмішка перша, така — сором'язлива
й цим — прекрасна,
і доля, ще неусвідомлена,
як зоря — ясна...

І зранку просинаєшся людиною, новою,
й незнаності усміхаєшся
трішки прохолодно,
дізнаєшся правила реальності зміненої,
йдеш обережніше, якомога — без піни.

Й вчорашнє розгортається кільцями ДНК,
а завтра вибухає від чієгось дзвінка.
Я бігтиму, за необхідності, неймовірно швидко,
зберігаючи спокій, у думках, а не криках.

Безмежність може бути навіть у душі, власній,
тому що мелодія — це і є, можливо, твій
настрій!..

15.05.2018

Прохолода

А ти хмаринкою солодкою
пливеш під самою
чень височінню...
Лише під твоєю,
небесною, схочу
зітхнути тінню...

Якщо уявляти тебе,
не шукаючи й
не сподіваючись,
виникаєш ти,
усміхаючись та
трішечки граючись...

Якби хтось наказав мені
сотворити словом
Сонце —
прообраз надії,
я втікав би, як ти
утікаєш — від мене —
у сніва...

Неможливо
зустріти, ма́буть,
таку, як ти — серед
безлічі тіл,
неуникно
спускаєшся дивом
озимим,
коли я — без
сил.

29.05.2018

Шляхами та брамами

Коли ідеш один, то не сумуй —
з тобою всі, кого ти на шляху не зрадив.
Ти тінню перед сонцем промайнув,
не досягнувши ані знади, ані слави.

Приходив задля того, щоб не впасти?
Підеш туди, де шум одвічний сосен.
І совість чиста розмалює айстри,
лелечі крила простягнувши просто.

Зламатись неможливо перед Богом,
страху не наберешся перед смертю.
І все, що наближалось чуйним дотиком,
всміхається опісля трунком серця.

Приходиш в світ, мабуть, як той прочанин,
ідеш по стежці, кресленій світанком.
Усе земне так непомітно тане,
щоб огорнути маєвом мовчанки.

1.07.2018

За умов “траншу”

Інфікованість чесністю змінює життя,
хоча назовні хтось казав би інакше...
Хтось назвав би оце другим диханням,
хоч, як на мене, третє — іще краще!

Я захоплююсь іноді чиєюсь здатністю —
до байдужості або жорстокості...
Хоча, насправді, із часом виявляється причина,
що обумовлює все, окрім... вбогості!

Наче ти маєш якісь права,
вперто уникаючи зайвих обов'язків...
Найперше право — це твоє життя,
а от смерть... за короткозорості!

Чекати нелегко на чесний суд,
отже, дозволяєш комусь... безодню!
Ах, як же, цілковито, без спокус?
Хоча я — за жіночі... Згодні?

Тяжко уявляти, сидячи на горбі
батьків або, хоча б, слабших —
як це: обирати гнів
або — жертовність... майже?

Миготить чиєсь життя
чередою прав... або обов'язків!
Нараховуються пенсії: без...
умовно — prozorro-сті!

Врешті-решт, чому не байдуже,
якими стануть — наші ж — нащадки?
Розхльобують нехай чужі
діти, тому що хто... зрадник?

2.08.2018

Для тебе

М.К.

Поезія — це споглядання душі,
коли (наші) груди розчахуються,
й не знати: від моєї уваги
а чи — від твоєї знемоги...

Так набігає хвиля — мене хвилююча,
там — безліч садів (або потойбіч).
Я — божевільний подорожній, що
відчуває згарища (або ж — вітри).

Не маю права на вхід — до таїн,
немає дозволу до — дівчачих мрій:
я лиш засвідчую — як там оголено
або зачакловано — обіч, у тебе, воріт.

22.10.2018

Роль

На жодну роль не підійшов

Прибрати Картера

Коли усі шляхи заходять в кут,
я завжди розмовляю — із
натхненням...

Як ще звільнитися від пут,
що просто тиснуть... безіменно?

Твоя подружня безумовність,
нечутний доторк — на питання...
Коли німа понеділковість
так зачакловано-туманна.

І мить, коли з моїх очей
спадають всі нашарування...
Заходиш в гості до людей,
виходиш — без розчарування.

Ти — невід'ємно й — назавжди
й ніколи не відступиш в сутінь.
Мені достатньо простоти,
тому що... це твоя присутність!

12.11.2018

Засніженість

Коли зміст більше за форму,
форма починає світитись зсередини.
Ти навмисно стишуєш голос,
наче пригадуючи — легенду!

Все, що могло бути,
не залежить лиш від обставин:
життя нагадує сітку або ж — ґрати,
а хочеться завше — без правил!

Звичка шукати нового,
можливо — обумовлюється...
новім:
коли все стане безумовним,
все стане — старим.

Горизонт очиститься вповні:
я засинатиму перед екраном,
аби відчути чиїсь долоні
такі знайомі — тисячекратно!

Новизна увірветься з вулиць
якимись смішними дріб'язками:
її тіло у ліжку тулиться
невимовними... наріжностями!

Я народжуватись стану заново
у чиїхось солодких снах:
навигадую щось — до нестями —
невибагливо... не — на словах.

14.12.2018

divine

перестрибнути десять країн,
опинившись поруч...
викохати саме ту
саме так — усю... голіруч

до найменшої цяточки
на стегнах або ж — на грудях
пити опісля каву — з тобою,
підсолоджену... злегка сумом

викрасти кудись на схід забутий,
аби лиш усмішку твою відчувати
будемо п'яні з тобою... буцімто
не існує нікого... правда ж?

аби лиш усмішку твою відчувати
аби лиш бачити тебе щасливою
подолати безліч країн та викрасти,
аби ставати разом... дивними

31.12.2018

Наголос

Коли люди тобі усміхаються просто —
це добре...

Коли всі на сьогодні твої турботи —
зовсім умовні.

І говориш тоді, коли легко так, як
на орбіті, мабуть!

Найсолодше та найпростіше —
завше правду!..

Всі нашарування, наче у березні сніг,
щезнуть...

Люди ходитимуть після роботи
цілком упевнено.

А перспективи пірнуть кудись
у приховані сенси.

Стане дуже крутою термінологія
екзистенції.

Спишеш усі борги боржникам, бажаючи
щастя.

Наче весь бізнес зазнав краху най-
кращого!

Наче зміни стаються тоді,
коли твердо віриш

у те, чим дихаєш — коли
пишеш вірші!

29.03.2019

Кворум

Розумієш, усі ці непорозуміння мають
прихований зміст!
Знаєш, як недолугі бува дуже доречними?
Десь у підсвідомості відбувається
небувалий піст,
а ти тут усіх пригощаєш найдорожчим
печивом.

Душа тужить, а ти її заколисуєш,
примовляючи:
"Спи, моя люба, все буде — завтра!"
Я люблю йти на зустрічі, навіть не знаючи,
як мене випроводжатимуть... як із
гармати?

Зустрітись тільки один раз. Повторення —
то вже, мабуть, для безнадійно-хворих.
Сонце усміхається, коли його кличуть,
а зорі пританцьовують... хороводом!

4.04.2019

Недарма?

Нічого не повторюється двічі —
брама закривається опівночі...

Злагода вигадана
згадується
вистраждано...

Й запускаються мрії, спочатку несміливо,
а потім наздоганяють натовпом
усі, хто боялись тебе
раніше...

Тому що кожен, мабуть, досягає
власного дна...
А де воно там, твоє
виправдання?

Вичерпавши усе, що
було зрозумілим,
відкриваєш двері,
мабуть, що — диву...

Просто коли
в рюкзаку іще
щось теліпається,
наче в серці чиємусь
або ж крається
щось або — ніколи й
нізащо — не зізнається!

Правда — твоя,
але ж
брати із собою
хотілось би — все, що
не виправдалось?..

5.04.2019

"Майстри"

Причини для кохання у всіх однакові,
як і для страждань,
до речі.

Розкажіть мені про сенси, оминувши ці
дві течії:

я приходжу на літературні заходи, аби
почути чужі вірші,
а натомість пишу власні, виборюючи
уривки тиші!

І все тільки починається, тому що
розпочиналось усе довго,
а я продовжую чекати на вірші, хоч і
слухаю мелодії,
тому що без влучних слів музика не
народжується.

Справжність, як і завжди — на смак
неповторності!

Рефлексії замикаються у межах
особистого,
хоча саморефлексії сягають самого даху,
а тіло піддається особливій терпкості.
Мабуть, знову зібрались перелітні
невдахи!

7.04.2019

Бойова медитація

Ось ранок надходить, а за ним
день із безліччю викликів різних!
Життєва наснага така ж невмолима,
як і вічність зі снів капризних!

Сонце одне, а за ним —
мільярди безодень інших...
Ми на планетці такій крихітній
із безліччю таємниць одвічних!

Кожен собі король, кожен
наче завойовник такий же дикий,
що не буває жодних відозв
опісля виступів або ж... криків?

Все станеться обов'язково!
Усе невипадково було, правда ж?
Йти по життю так загадково,
наче безсмертя існує... справжнє!

18.04.2019

Недосконалість

Світ не такий, як здається:
хмари зсуваються, очі зволоживши...
Сонце стає спокійнішим,
поступаючись зрідка ночі!

Радість змінює тембр, набираючи
знову принад нареченої...
Втрати вклоняються чемно,
листя вкриваючи тіло
із обережністю...

Чуєш, як пустотливо час
торкається, від
холодку здригаючись?
З кимось прощаєшся,
з кимось — укотре —
у флірт пускаєшся!

Зріж мені пасмо
на згадку свого волосся!
Краще, коли
навіть танці
з тобою — трішечки
босими!..

3.05.2019

Поза чергою

О.С.

Життя так непомітно сотається,
як найсмачніша джерельна вода...
Викристалізовується
вчинками твоя історія.

Завітає хтось незнайомий
або — трішки призабутий друг...
Усе найпрекрасніше стається випадково,
як невагомий доторк або ж — звук.

Просто роздаровуй ніжність свою найкращу,
просто відпливай кудись за блакить...
Доля вкотре наготові — із дарчою,
лиш обираючи вдалу мить.

19.05.2019

Дуже... погано?

І торкнутись губ твоїх потрісканих,
дивовижно потрібних...
Як же мені тебе звабити
на межі мороку й світла?

Як зробити щасливою,
бо інакше — не треба...
Найкраще, коли можливо
все... аж — до неба!

Навигадував знову, тільки ж
навіщо... Ти мені
стрілась така — чисто-
ніжна?

Із вірою в правду та
совість неймовірно рідкісні?
Хочу розмовляти із
тобою... наскрізно!

І мені вірш оцей — порятунок
останній від мрій
безпам'ятних...
Хочу торкатись тебе
усієї — лагідно!

19.06.2019

Липневе

Все набагато простіше —
тільки ж спробуй, себе, знайти...
Помиляйся все рідше,
наче ти — у центрі... Землі!

Наче дощ найсолідшою зливою
прибиває попіл униз...
Самобутність — це сила,
а не лиш — випадковий каприз!

Наче бути собою —
це дуже потішно й зовсім нетісно:
слухати — теж дивовижне діло,
перш ніж уперше — з піснею!

Затамуй сподівання,
наче казка присіла поряд...
Причаруй навіть долю:
обіймайся так особливо,
як... найлипневіше
посеред міста — море!

5.07.2019

Доброго ранку!

День завжди починається вчасно —
приблизно о четвертій ранку...
Звісно, просинаєшся як вдасться
й — це прекрасно!

Пройшовши обережно день
із краплиною чистого натхнення,
пірнаєш кудись чи то за синь
а чи за перлинами особливого сенсу...

Дякуєш іноді, що вцілів,
цілиш у найслабкіше — власне,
напинаєш вітрила — для нових діл
або зустрічей — незгасних...

Я б запалив, тільки ранок
сповнюється таких ароматів —
наче невагомий пташиний спів:
"Доброго ранку, Україно, годі —
спати!"

6.07.2019

Бути собою

Коли бути самим собою — наче виклик усім пов'язаним договорами...

Чуєш, відчуй неповторний смак поміж схваленнями та соромом!

Коли натовп перетворюється на звіра, а люди зникають, захопившись інстинктами...

Йти легковажно поміж жінками та особистими принципами!

Повторюю, бути собою — це значить робити хороші речі, зазіхаючи на звичаї, схожі на підводні течії...

Бути усюди вдома, особливо з людьми тендітно-простими, та оминати чужі володіння, оточені привидами!

Бути на хвилі своїй, бути легким, як пір'їнка,

бути приводом для оман або ж... для вчинків!

11.07.2019

Медитація

Отримувати задоволення — даруючи щедрість.

Знаходити сенси — там, де неясно.

Закохуватись — не сподіваючись на взаємність.

Вибудовувати Всесвіти — прекрасні.

Знаходити шлях — там, де хащі.

Ловити погляди — ледь відчутні.

Мовчати — хоч би як не мовчалось.

Говорити речі — кричуще-беззвучні.

Чекати так довго, що все — міняється.

Всміхатись назустріч сміливим вчинкам.

Бути бузковим — там, де крається.

Або казковим — за мить до вічності.

Чекати на ранок, наче на когось.

Рушати у сон, як у теплу річку.

Наважуватись, врешті-решт — на будь-що.

Та милуватись — на будь-що — як на свічку.

17.07.2019

Сині сні

Щось має статись — аби
хороше,
просто піди та зроби...
Просто встань та й візьми,
усміхнувшись при цьому
волошкам

в чиємусь волоссі...
Наспів глибоко у серці
бринить аж під самий ранок...
Кожного разу, наче — востаннє
відчуй суголосся,

адже
все станеться обов'язково
трішечки по-новому...
Байдуже як, тому що
сонце ніколи
не зраджує нас,

як і ми — його
також, наче власні
озимі мрії...
Очі чиїсь, наче волошки —
неповторно сині...

18.07.2019

Смак літа

Дихай ритмічно...
Вдих та видих... Вдих.
А що на смак ближче
поміж приголосних?

Наче хвиля, що
розгойдує твоє
тіло...
Наче блискавка,
що нашорошується
грайливо...

Наче пташа,
що вицвірінькує
майже голосно...
А чуєш, як ластовиння
вже
вмощується
на твоїх плечах,
привідкритих усім
моїм поглядам?

22.07.2019

Серпанкове

Говорити загадками,
наче знаходячи спадок,
наче започатковуючи
інший мотив
зовсім вільний
від спротивів...

Сонце б'ється в своєму ритмі,
знаходячи міць для вітру,
крокуючи орбітою
із присвятою світлу...
Різні його думки
поміж світанків.

Поміж серпневих прохолод
вночі блукають спогади.
Поміж роздягнутих мрій
удень завдаєш подряпин.
Зазнаєш цілунків,
уникаючи стосунків,
смієшся із себе
під чистим небом.

А завтра настане осінь
із ароматами крокусів,
із падолистом та дощами...
Із врожаями необачно набутих
вражень.

19.08.2019

Душа янгола

Непримітність — ознака скромності.
Бачать ті, хто шукають чарівних змін.
Кожен любить, коли їх обожнюють.
Не знаходячи власних вершин.

Що за правда, коли вона бреше?
Чи багатство — поміж розрухи?
Дивовижно, коли просто чесно.
Без зусиль або криків спонуки.

І коли ти побачиш когось,
хто вартує усіх безмежь,
не сховайся поміж обов'язків
або навіть — серце збентеж.

Мить застигне поміж будівель,
простягнувши мости, як руки.
Янгол раптом візьме та зникне...
Повернувши звичайні звуки.

4.10.2019

Самадхі

Почуття мають присмак банальності,
не закінчуючись нічим справжнім...
Відчуття — безладні,
коли нескеровані або... продажні!

Навпомацки в світі людей
так спокусливо й ніжно...
Помилки викликають звірів
дивовижних або ж дещо хижих!

Сили бувають доцентровими,
відштовхуючись опісля ображено...
Вчишся обожнювати,
доторкуючись випадково,
вітаючи, а не знаджуючи.

Спалах триває якусь мить,
подразнюючи до нових
звершень...
Продираючись наскрізно,
вивчаєш напам'ять власну
необережність.

Хто ти у цьому світі,
полохливому та легкозаймистому?
Де твоя вічність,
де твоя пристань —
із квітами папороті а чи любистку?

18.10.2019

Вечір-2

Десь серце б'ється з лівої сторони,
вечір листопадовий накочує стиха.
Ритм віддається шляхом судин,
думка за думкою — яскравою плівкою.

Ходять сусіди, збираючи підписи
за справедливий розподіл чогось.
Вечір неділі такий — особливий,
що... витікаєш в імлисту подорож!

Просто вечерея в маленькому місті.
Ти — незнайомий турист. Випадково
може й залишишся там... А дійсно —
що нас тримає у власному домі?

Просто зима підкрадається майже,
скоро різдвяні свята та колядки...
Вечір неділі та спогади справжні,
що... хоч втікай до зірок — без оглядки!

24.11.2019

А за вікном, здається, йде дощ —
краплі стукають об підвіконня.
Ще з пів години — й піде кожен
до новорічних своїх... обожнювань.

Якось простіше — коли десь тут
обіч серця — маленька мрія:
бути з тими, хто найдорожчі —
що неможливо нічим обміряти!

Чуєш, планетко? Тяжко, напевно,
під невимовно-бентежним тягарем:
ми навчимося — з-під дощів мережива —
більше... смішками з дурниць не марити!

31.12.2019

Десь-десь

У власному зошиті шикую лінії,
відшуковуючи вірші дорогоцінні.
Жодних амбіцій довкола вулиці,
лиш подекуди — в опозиції.

Вечір зимовий спішить хутчіше.
Вдома запалиш вогні чи свічі.
День примостився псом безборонним,
лиш на порозі зловивши тишу.

Відстань у вічність годин робочих.
Діти завчають шкільні заборони.
Десь у мережі шумлять найгірше.
Десь наодинці мовчиш... присоромлено.

23.01.2020

Незакохані

Дівчинці можна відповісти,
лиш доторкнувшись до її мрій...
Врятуватись — неможливо,
тому що смерть —
найжаданіша повія!..

Наче закохатись двічі — то
найгірший з-поміж
гріхів,
а мені перестрітись
із тобою —
з-поміж переступів!

Потім згадуєш про щастя
та решту необов'язкових
доречностей
й проводиєш її
поглядом...
найвідвертішим!

Все життя складається
із неможливих
подій,
щонайменше — безумовних...
Ми — порушники
з-поміж усіх... Недоторканих.

25.01.2020

Мультипростір

Спочатку перемагаєш,
потім — даєш уроки...
Ніколи нікого не відпускаєш
без історії успіху... "За 100 кроків!"

Все повторюється знову й знов:
самовпевненість, впертість,
зіткнення інтересів!
Наче ти екзамен заповор,
а потім... перепрошую, впарюєш —
якусь сугестію.

Аж самому стає дивно,
як напрочуд жити легко й просто...
Ти — недосвідчений в чомусь,
тож завжди заходиш... трішечки —
гостем!

В кожного є своя межа,
тригер, що запускає з гори —
санчата...

Може з'явиться раптово людина,
що стане дивовижним відкриттям
або ж... ярликом завчасним?

Казка із самотності
перетворюється на особливий
життєвий досвід...
На нескінченну подорож, де
кожна людина — це
найнеповторніший... мультипростір!

10.03.2020

Це ж треба:)

Сусідка пилюситься своєю квартиру.
В нас із нею неймовірно прозорі стіни.
Я просинаюся, а вона там із кимось говорить —
ну, знаєте, так, наче бризкаючи на когось слиною.

Цієї ночі передранок я прокидався.
Якось дівчина, вбрана в однострій, мені привиділась.
Ми із нею обережно, але дуже інтимно розмовляли.
А тоді я прокинувся.

Вкотре збираючи себе до купи.
Сусідка змовкла й втекла до кухні.
Найголовніше — вчасно із кимось розпрощатись.
Бути собою — це значить стати непідкупним.

Тільки враження, наче на тебе десь чекають.
Наче невдоволено, але звертають насуплені очі.
Сусідка спересердя винищує всі свої порохи.
А я рахую, що саме бачив — цієї ночі.

29.03.2020

медитація

це коли поміж безліч варіантів подій ти
обираєш іще неіснуючий
це коли ти проростаєш в реальність, тому
що реальність вкотре мутує
це коли ти розмовляєш на мові таких
мотивацій, які передбачити ніхто не в
силах
це просто така форма існування, коли всі
звички та маршрути – хибні
це коли вир за вікном вщухає
це коли світ дослухається, що ж ти нарешті
вчудиш?
це коли ти пишеш те, що нарешті зі сну
причилось
це реальність настільки нереальна, що
враження складається... наче ти —
чаклуєш

30.03.2020

Трішки настрою

М.М.

День нанизується перлинами.
Ти йдеш обережно
й вдячно...
Трішки незвично — як завжди —
й дуже смачно!

Всі обставини шикуються,
неначе перед урочистостями...
Ти — впертюх надзвичайний
перед обличчям вічності.

Й коханок мав багато,
тому що кохання — то
особливі усмішки,
що буруняться
навесні...
В уяві, звісно ж,
навісній!

Твориш щастя й
даруєш, натомість
отримуючи
краплі вдячності...
Як завжди, без
надміру обачності.

Насправді, бажаєш
іншим більше,
аніж собі...
В цьому сила
справжньої
диво-
вижності!

4.04.2020

“навіть не мрій...”

увійти так
тихо в душу
можеш лиш ти
й чекати потім,
коли ж я помічу?
дарувати
найневагоміші свої скарби
до останньої краплі,
аби — не відчаю

а я ж не мовчу
я весь час розмовляю
на мові помітній
лиш нам
у цій невагомості
вже майже не дихаєш
аби почути
тебе десь там

це неможливо
за жодних обставин
знаєш ти й знаю про це, мабуть, я
ця тиша надвечір
така дивовижна —
більше нічийна,
аніж нічия

у вигадки вірити хочеться,
тому що це справжня
тоді віра
у деяких речах — щонайкращих —
немає жодних обмежень
зі справджень
довіри

7.04.2020

майже дощ

день, розпочатий правильно,
закінчуєш правильно
ніч, врешті-решт, огортає
м'яко та ніжно
кольоровими плямами

усмішка, що
промайнула
на відстані десь
стиха,
падає між
задоволено,
ледь витинаючись сміхом

завтра прийде —
бо не дітись йому
нікуди!
люди є люди,
люди є скрізь —
поміж успіхи
та особисті прелюдії

що розпочалось,
триває завжди,
триває уривками...
все це лиш зміна погоди —
на сході,
надвечір —
просвітлими свідками!

13.05.2020

безсоння

паузи грають більше, аніж слова
вчинки вражають менше,
аніж мовчанка
і не болить вже німа голова
більше надвечір,
тим більше —
зранку!

дякуй мовчанкам, що гуснуть
в повітрі
дякуй словам, особливо —
дружнім
дякуй хворобам,
принесеним вітром —
наче нагоді
прокинутись мужнім!

день, як той вихор:
прийшов та пішов!
робиш усе, аби
стало краще!
жити не можна
без мрій та основ,
спати не зможеш
без одягу майже!

все, що відбулось —
неначе гроза
із перестуком
по підвіконню...
раптом причулась...
майбутнього
проза,
що додає
поміж тіней — осоння!

16.05.2020

сонце моє

невидимий вітер дме,
збираючи з крапель хмари...
потім злива йде,
змиваючи всі примари!

потім десь на зупинці,
перечекавши дощ,
ти говориш щось
незнайомій жінці —
так нечутно майже говориш!

сонце вперто чекає,
сонце ховається,
а тоді знову встає...
ранок думок торкається,
наче це сонце —
твое!

26.07.2020

спокій

лиш наодинці думки приводять в потрібне місце,
там за вікном шумить невтомно місто...
все поглинає тиша серпневої втіхи,
ти заспокійливо щось говориш — із перемінним
успіхом!..

завтра все знову піде по новому колу,
стрибнути в вир будуть зранку усі готові...
тільки надвечір не хочеш вмикати ще жодних
фільмів —
так огортає терпка атмосфера... м'яко усміхнена!

зважуй усе, що змигнуло та зникло поміж
пригод —
поміж минулих історій перепочинок такий
солодкий!..
кажеш собі, що в душі ти ще геть молодий,
тільки вслухаєшся більше до того, що зветься...
спокоєм!

20.08.2020

розмови

діалог неспростовний... навіть — коли
мовчиш!

навіть минають роки, хоча час — баламут!
ніч — найжорсткіша пора, якщо не спиш...
день напинає думки, проте — не суть.

так зникають блокади... від миті, коли
я почав говорити про небо — наче до себе.
траєкторії випадковостей — візерунки,
що... вирізняють найсміливіші потреби.

неможливо ніяк зазирнути в ніщо. отож,
серед тиші — поміж віддзеркалень гуляєш.
безумовно (чи просто) до когось звикаєш,
коли... хтось звикає до тебе — зникаєш...

також.

27.11.2020

Намітка

Можна прочитати минуле.
Хтось пробує вгадувати майбутнє.
Мудрі люди кажуть про тут і тепер.
Хочеться вийти за всі означення —
переставши бути учасником
безпардонних сфер.

Різниця думок витворює поле.
Пройди повз — а я подивлюсь
вслід.

Рівновага твоєї уваги
увиразнює правду
й робить прекрасним
будь-який лід.

Всі слова мають бути грою.
Інакше куди опісля
сміливих слів?
Говори про мене —
а я знатиму,
із яких ти веснянок...
Опісля котиків.

17.03.2021

на віддалі

пізнавши сутність якихось речей,
розумієш їхню оманливість
пустившись у подорож власною течією,
прозріваєш у спокусливість пасток

дякуєш, тому що мусиш за щось дякувати.
відкриваєш спину, аби хтось вдарив.
стаєш зумисне настільки беззахисним,
аби увіразнити звичайнісіньку правду.

тому що істина вислизає, як їй і належить.
тому що правда існує завжди, правда ж?
а вся ця сукупність із продажів (та
пробачень)
перетворюється на цивілізацію (із
гаджетів)

25.03.2021

Завтра

Я їй кажу, що майже втричі — втричі — за
неї старший,
а вона мовчить... Що вона може сказати,
коли цей діалог безмовний?
Відчуваю себе якимось довбаним
пастернаком,
що наприкінці життя зваблює студентку...
Тільки ж я ніц не пишу! Взагалі мовчу, але ж
хіба їй поясниш?
Ця історія взагалі з розряду мовчазних,
що сповнює душу якимось докором...
Чи сенсом — з розряду прощальних.
Я вже повторив усі свої аргументи —
так само мовчки, як вона їх вислуховує.
Вся ця історія виникла нізвідки,
куди й має піти... Тільки
отак прокидаєшся серед ночі,
тому що завтра — завтра згідно розкладу —
ми маєм зустрітись. Я знаю, що
жодного разу її не зваблював. Вона
також про це знає. Тому
й мовчимо.

21.04.2021

пригода

що тобі сказати, моя співрозмовнице?
я лише випадковий вітер!
люблю заглядатись на сонце,
люблю не зривати польові квіти!

любити непросто, ти ж бо знаєш!
любити — це наче потрапити під дощ!
любов'ю потім зростають діти,
а діти — найкраще, хочеш не хочеш!

і от пригадую, як все було...
ти така чутлива, як оголений нерв —
вибухаєш, як злива, а згодом
довго здригаєшся... аж дотепер.

відстань рятує, погодься, друже!
рятуватись треба за мить від пожеж...
відпускаєш на волю святкову душу
і довго жалкуєш опісля теж.

26.04.2021

чень

просто сьогодні такі хмари,
що хочеться не ходити,
а літати...
наче впали усі загати,
що здавлювали
думки!
і ти вільний — настільки, що можна
сміятись, а можна плакати —
цілий день!
можна мовчати або щось говорити
довго, коли сповнишся
вражень уцент:
можна знову навіть
почати кохати,
адже треба когось кохати
чень?..

9.06.2021

філософія змін

треба все хороше терпіти так само, як і погане
все, що приходить зліва, пропускати – як і те, що
справа
аби лиш не потрапити у залежність від когось –
особливо, від себе
найстрашніше з-поміж усіх слів — це "треба"
і мовчати — мовчати якомога більше, якомога
довше
і робити лиш те, без чого не можна — а не лиш
"хороше"
цей світ — особливо той, що всередині –
краще за будь-який інший відсутністю реготу,
відсутністю скреготів — та решти ознак зусиль:
все, що насправді ілюзія й зайвий пил
а про справжнє ліпше завше мовчати –
у суцільній тиші та передчутті свята
все, що було — суцільні примари, химери, дим...
те, що буде — поміж нерозтрачених перемін.
зі. життя не регулюється. воно все рівно станеться
так, як це й мало бути —
так, щоб ніколи не забути
про те, що ти долі бранець. чи хоча б, за бажання,
її коханець:)

10.09.2021

добре-2

речі бувають дивними
часом — загадковими
переважно у чомусь хибними
або навіть потворами повними

хоча
просто дослухайся тиші,
наче в світі підводному,
де бувають істоти більші
за уяву твою. безумовно

поміж вчинками і мовчанками
пролягає дорога трудна
тишу слухати варто. сьогодні ж
просто стань трішки кращим. і мудро

ще не значить іти слідами
марними. хоча
впасти до ями
власної —
право

обирай...
якогого краще,
аніж просто
стежки
з оманами.

14.12.2021

білий край

приходиш увечері, як підбитий птах
пірнаєш у стан прострації-засинання
десь під ранок лиш обтрушуєш прах,
не забуваючи про вчасне обрізання

саме такі дні поглинають роки —
входиш, а потім обтрушуєш вкотре
ноги...

тому що будь-які наступні кроки
потребують букетів-прикрас із гримас
та вроків.

розумієш, що усі так
щоранку кряхтять, збираючи
розгублені думки...
дивляться у дзеркало,
у власні зіниці,
розширені від нічних жахів,
змиваючи вчорашніх розмов патьоки.

13.01.2022

свобода

свобода — це коли ти вирішуєш, а не за тебе
це коли уникаєш зайвих вагань
це коли кожної миті робиш те, що треба,
а не те, що підказує тактика запобігань

це коли за найтісніших обставин
ти відчуваєш себе королем,
а не рабом незліченних
й кошлатих бажань
це коли ти сміливо дивишся
у бездонне небо,
аби за мить увірватись
в коло страждань.

це коли щось у тобі
є сильнішим за безліч обманів
коли ти приймаєш рішення,
зваживши всі ланцюги
це коли ти тримаєшся
того берега,
де відступають найвитриваліші
вороги

коли за спиною все те,
що давно минуло
коли поряд ті, із ким
варто бути!
що буде — того
не знає ніхто,
але чи не варто
заради найкращого —
перемогти —
майбутнього?

9.03.2022

джавелін

обожною життя — за справедливість!
коли нахаба — хоч би й геть святий —
отримував за фсб-шну підлість
удар допіру влучний та чіткий!

це щось таке старе і призабуте:
я знов пишу віршоване й просте...
коли бажаєш вкотре не заснути,
а відчувати, як снага росте!

крокуєш містом зачаїло тихим,
вітаєш постаті знайомі або ні...
нестримно зустрічаєш подих літа,
що дуже потребує перемін!

тому що буде справжня перемога:
закон такий існує, що з руїн —
усупереч тривалим перелогам —
постане світ... без божевілля війн!

27.05.2022

НАМИСТИНКА

ці маленькі життєві історії
надихають понад усе
наче чотки, що під рукою,
з намистинкою — в центрі

колихаються хвилі брудні
політичних протистоянь
а мені ці випадки дрібні
зігрівають уламки бажань

і такого ж не розкажеш —
захищаючи невловиме
важливіше не те, що маєш,
а від чого стаєш сміливим

і від чого чутливим стаєш —
наче в центрі буремного світу
що найбільше тебе збентежить?
подаруєш, а не забереш.

наче думка, що поряд чиясь,
потребує незграбного слова
це вже втретє, моя ти дівчинко,
що ж я маю робити з тобою?

20.08.2022

КОЛИСКОВА

шукати чогось невловимого —
шукати чогось неможливого...
ми люди звичайні — чи привиди?
так хочеться щастя зрадливого!

так хочеться лиш перемог!
і хочеться ще нагород!
життя ж завертає кудись —
й не скажеш йому: “зупинись!”

дарує сповна насолод —
із оберемком турбот.
що манить або стереже?
поміж веселкових обмежень.

в обіймах нічних годин
пливеш до незнаних країв...
де, мабуть, все трохи інакше,
аніж все раніше, що бачив.

годинника ритм на стіні
рачує думки непримітні.
ми всі на картині життя
долаємо плин забуття.

розмова йде з майбуттям —
комусь воно скаже: “отямся!”
когось заколисує в ліжку,
підспівуючи трішки.

чи чули, як кряче війна?
країна у всіх нас одна:
нехай насуває орда —
все буде Україна!

1.11.2022

час

на вулиці йде дощ
переднедільний
я став дуже обережним,
а, отже, менш віктимним!

думаю про щось таке...
на кшталт ентропії
мене все менш турбують
зовнішні перипетії

до речі, закрити ще
один гештальт
зі школи —
дивно почуватись
до себе ж готовим!

і писати вірші — це
право, а не лиш
потяг!
і життя — це
вечір суботи, а не
тільки спротив!..

хоч би сли не
було вибухів теро-
ристичних...
зрілість — це
рух до речей
одвічних.

я би міг не
писати нічого —
але з чого б це
раптом?
коли завтра
чекає, а зараз
саме... час — спати!)

19.02.2023

hard to love

ця неділя нарешті зітхнула вільно
я все думав про те, що
витає в повітрі
я не люблю, коли я всім не керую,
а може це просто я так блефую?

і раптом все втратить і сенс і форму —
до завтра ще безліч годин безтурботних.
якщо за секунду все здатне змінитись —
погодьтесь, вартує боротись!

і сніг наостанок розтане нарешті.
приємно, чого там, смакує черешня!
коли ти не вдома, навколо пустеля,
й білизна на люстрах чужого етеру.

закриєм сторінку вчорашню босоніж?
забудем про справи бездонно-нудотні
сьогодні неділя туманна й голодна
хтось може мовчати... хтось має боротись!

9.04.2023

натхнення

кожен живе під тягарем власних гріхів
зауважте, я не казав про
недосконалості.

цей промінь, що пронизує віки,
відівчає від нападів
невблаганності.

до цього ще треба дорости,
не втонути, не кинутись
в крайнощі.

тяжко продовжувати
любити —
гірко буває
від розбитих мрій,
ну, й до себе — жалості.

цей етичний панцир
захищає, а життя тече
з усіма своїми трощами
й вибриками.
дякуй, що й досі
почуваєшся людиною —
з усіма своїми вивихами.

все минає — і навіть
біль. завтра прийде —
тож будь готовий!
перемога потребує перемін,
а сьогодні...
налаштуйся,
чуєш — неповторне знову!

20.08.2023

елегія

n.d.

я звик записувати власні думки,
особливо якщо вони
щойно відкриті...
в цьому процесі є
щось від інформаційної війни,
наче невидимий захист
від всесвітніх ексцесів.

або атака — загалом
бути самим собою
чомусь для більшості виклик.
ти мусиш стримуватись —
аби невагомі речі
обирали твої долоні,
а не саморуйнівні
за суттю відгуки.

отож, мовчи.
нехай відкриття
надходять п'янкими відчуттями
звідусіль.
мовчанка, коли
вона дзвінка, надолужує
втрачені сили.

кому сказати
завжди знайдеться
бути почутим — то
такий привілей.
сьогодні надворі
напрочуд тепла погода,
отже, осінь золота —
то думок філософських елегія!

21.10.2023

зірка-2

різдво без різдва —
лиш плутанина
в засмічених головах

якщо думати має chatGPT,
то й шляхи не шляхи,
а так... сплески
недовизначеності.

хто тобі винен,
що ти крадій?
красти — це такий
спосіб ґвалтування
дійсності.

хтось, звісно, має
за все заплатити. сонце,
наприклад, обіцяло
завжди світити.

а я просто незалежний
громадянин — нас багато
таких... недолугих
(як то кажуть,
трішечки несвятих)!

хтось воює, а хтось
краде. хтось переможе,
звісно — як зірка
під ноги здуру
впаде.

22.12.2023

на свята

сніг іде —
своєрідний символ чистоти.
потім він під нашими ногами
стане кольору брудної
білизни.

каже кожен
кожному щодня:
це моя країна
і моя земля!

а тоді бере
від неї — все, що зможе —
й на базар. продають —
аби лиш гроші: що
твоя країна, що
земля? товар.

ця двозначність
поміж вчинками і гаслами —
не біда. аби лиш
була горілка
з шинкою —
на свята.

23.12.2023

погода

вітер у мізках — це свобода!
після ночі новорічної
байдуже, що
за погода

хтось повинен дмухати
у пусті вітрила!
що це буде?
може сонце
чи хоча б — назвемо
так... ярило!

аби лиш казав, що
ми не гірші, а,
навспак, найкращі.
комплекси нам
стануть відтепер
на захист, от побачиш!

хтось повинен дмухати,
а хтось — як путін
(зло вселенське) —
гнати в пекло!
щоб усі кордони
та рефлекси
безумовні знесло!

що таке людина?
крапля в морі,
на зубах піщинка.
але слово...
все таке ж могутнє,
(все таке ж зрадливе) —
для думок і
вчинків!

1.01.2024

без неї

Д.П.

маленька дівчинка, схожа на велику мрію,
тішить моє розбите на друзки его
каже, що їй байдуже — а може вона так само,
як і я, трохи з прибабахом?
ну, тому що аби вірити в щось — наприклад, у
себе, треба бути геть навіженою!..
ну, ви знаєте, це коли ти відмовляєшся
визнавати, що світ довкола божеволіє,
що все котиться в прірву,
що чекати варто хіба що на зраду,
аніж на будь-які інші різновиди вдячності.
я вже довший час чекаю, як вона зникне —
як і всі зникали до неї... натомість
над ранок відчуваю, як вона думає
про мене — ах, як вона про мене думає!..
що я затамовую подих (свій чи подив)
іще раз, адже навіть думки про неї — це вже
забагато!
а в декого вони призводять навіть до чогось
більшого —
хоча, хто зна, може так станеться і в нас
із нею?

12.03.2024

воістину

ну що, всі вже сказали: "христос воскрес"?

і це, воістину, гарна новина
за спиною хочеться мати щось таке,
що врятує всіх... чи хоча б мене

за спиною завжди і в кожного
щось чаїться, і добре й погане
хтось рятується смиренням, а
хтось долучається до всевладдя омани

сьогодні божий день, а, погодьтесь, таких
небагато

якби ж то всі завжди були людьми!
розділяється світ на кривду і правду,
щоб охреститись опісля слізьми

зранку до церкви святити крашанки
а післязавтра... кому на хрест?
навіть найгіршому атеїсту
хочеться, аби син воскрес!

5.05.2024

обов'язок

чим гірше, тим краще
поступово всі до цього приходять
можна сказати, героєм себе відчуваєш
ну, коли вже майже на все готовий

як то кажуть, під шумок
ніхто й нічого не помітить
а тоді все рівно ніхто не дивиться,
як пів години йтимуть титри

а з іншого боку — ухилянти
взірець дбайливості щодо життя
ніде правди щоправда дівати,
особливо коли все суцільна брехня

можна сказати, за кожним олігархом
волочиться невеличка таїна
ти собі десь там, на багамах,
а тут не країна вже, а повна... руїна.

поступово десь у підвалах
зберуться всі найбагатші (та
найхитріші)
виживання — то найперший обов'язок
серед величі всеохопної тиші

7.05.2024

СУДДЯ

от наче ти маєш комусь щось доводити
пасток багато, а це — лиш
одна з них
мистецтво ляльководити —
найдошкульніший, імовірно, гріх
навіть дихати треба обережно —
наче хтось підлаштовується під твій ритм
ми таки на нещадному полі бою,
у найпекельнішій
з-поміж битв

ворогів вистачає:
ворогами найбільшими
ми є самі
дякуй, дякуй
за ниці змагання —
краще вже вороги, аніж
друзі вдавані

хтось дорікає, хтось переслідує,
а хтось безсоромно краде
більше правди
з люті нещадної —
так проростає з пільми
наше майбутнє
де-не-де.

12.05.2024

кіно

сьогодні день такий, що
ввечері я сів у крісло
і вже вночі дивлюсь кіно
з суботи на неділю
зітхається на диво вільно
(а може просто це таке кіно)

лиш зрідка десь прошурхотить машина
і цвіркуни стрекочуть щось своє
минає літо, діти верещать, війна гуркоче,
а думи... думи терпнуть, як старе вино.

зловити мить оцю — коли довкола тиша —
і, зупинившись, записати абищо
коли нічого вже, здається, не колише,
лиш зрідка по щоці... ймовірно, дощ.

11.08.2024

ші)

треба докладати зусиль, але не сильно
треба дозволяти рослинам здійснитись вільно
треба дати людині-тварині право любити,
а людині-людині — з тварини кпинити

врешті-решт, замість сексу створити ші
дозволяти йому працювати за гроші,
дивуватись, як він усе робить завиграшки,
як дитина, що світом мчить навпрошки

наче емоції, пристрасті та страхи —
інструменти контролю істоти достоту іншої
можна нарешті власні співати мантри —
діво Маріє, радій: народився ші!

24.08.2024

наче вперше

ах, емоції невагомі
що потрібні дуже обом
(хто ці двоє, не дуже відомо
за якимось прадавнім законом)

рівновага предковічна
і хитка і стійка водночас
підривають майбутнє бажанька,
наче дурень — то кожен із нас

а от мудрість — історія дивна,
наче щось заледве відчутне
і чим далі незрілість юнацька,
і чим ближче фізична недуга,

підступають думки різношерсті,
наче досвід — то чаша гірка
як і ліки, до речі, нестерпні,
як і щастя — за крок од гріха

але хочеться — майже як жити —
оновитись... а може й зустріти
щось одмінне від лиха війни.
наче знову на світ народитись!

5.12.2024

пташка

я такої тиші не чув давно
але це ще не найбільша тиша
сніг уперто б'ється в вікно
наче сніг цей про щось інше

я кажу собі, що краще
мовчати, аніж витратити
слова на беглузді речі
(що аж ніяк не проб'ють
безодні, розчиняючись
у мороці незаперечному)

просто забагато споживачів
надто ласих до чужих слів,
не кажучи про емоції
врешті-решт, все впирається
в невагоме тло, що
зникає порція
за порцією

я погоджуюсь, що
зникнення — вірогідна
річ, де існування —
найвагоміша опція
(існування посеред
потороч — то
вам не чергова
"ні про що" промоція)

як би не склалось
на пекельному фронті
(а пекло — це завжди
нижче "нуля"),
б'ється у нічне вікно
весна, наче пташка на
мовчазному дроті

11.04.2025

поспіх

це вічна тема — ну, про втрати
і вічний рух десь уперед
надвечір хочеться кохати,
на ранок — постаєш із мертвих

усі ці щастя й катастрофи
переплітаються в табу
майбутнє губиться в абортах,
неначе зайвий кутній зуб

дорога стелеться під ноги,
неначе подружка (понтова).
хтось йде до цілі до знемоги,
хтось наче привид (чи потвора).

ми віримо у щось. насправді
у всіх є віра. особисто
я вірю в здатність вигравати.
якщо помалу, звісно: "слизько!"

і щось залишиться за кадром.
гравець, що ще не програвав.
хоча б на крихту краща карта,
яку б ти масть не обирав.

бо всі стратегії — це пастка.
і всі фортеці із фортець
чекають черги, аби впасти.
не розрізливши герць і грець.

отак життя долає кривду.
як день долає, мабуть, ніч.
як вірш знаходить вдалу риму.
з пільмою ставши віч-на-віч.

бо скільки можна дарувати
неправдам непотрібний шанс?
немає вже куди тікати?
у перший і останній раз.

29.07.2025

поет

писати вірші треба хльостко
писати треба дуже ніжно
як сонця зблискує полоска
над ранок. доки ти ще в ліжку

писати в риму — то неважко:
стрибаєш в річку — і пливеш
якщо найперший, то найкращий
аж доки... Від життя заснеш.

життя — доволі дивна штука
й дивацтва — то остання річ,
що ще нагадують про звуки.
посеред звуків зусібч

то просто хаосу навала.
або черговий водоспад.
як із вулкану суне лава.
або по збіжжю вдарить град.

а ти встаєш зі сну — щасливий.
ну, сни — то річ важлива теж.
життя — це сон доволі хтивий,
тож нехтуй хіттю. як впадеш!

якщо щось знаєш, міцно знай.
якщо дивуєшся, дивуйся.
якщо ковтаєш біль, ковтай.
і смійся, аби чули: "дзуськи!"

рецептів не знайти усіх.
людина — то маленький всесвіт.
посеред видозмін швидких
дозволь собі удари серця.

знайди той ритм, що неминущий.
щоб твердю — поміж шалу хвиль.
щоб цвітом — поміж степу й пущі.
бо що таке поет — без крил?

усе мине, і чорне й біле.
і ти минеш. і я мину...
посеред круговерті пилу
залиш хвилину хоч одну.

щоб для одвічності ця мить
поет — то суть, що зійде завтра.
поезії безсонна варта,
що світ од тліну цей хистить.

31.08.2025

Зміст

Плин	2	Бґти собою	62
Мудривання	3	Медитація	63
Акорд	4	Сині сні	64
Саме та	5	Смак літа	65
Твої підбори...	6	Серпанкове	66
Проза	8	Душа янгола	67
Хотів	9	Самадхі	68
Innocence	10	Вечір-2	69
Із усміхом...	12	200	70
От і я	13	Десь-десь	71
Антигравітація	15	Незакохані	72
Якось так...	17	Мультипростір	73
Ще “ні”	18	Це ж треба:)	74
О. красавица!..	19	медитація	75
Музика	20	Трошки настрою	76
7.62	21	“навіть не мрій...”	77
Тишина	22	майже дош	78
Не правда	24	безсоння	79
Звичка	26	сонце моє	80
Фіолет	27	спокій	81
А знаєте?..	28	розмови	82
Отака не вона	29	Намітка	83
Усмішка:)	30	на віддалі	84
Подружці	32	Завтра	85
Ніжність	33	пригода	86
Земля	34	чень	87
Не відпускати!..	35	філософія змін	88
Чисті крила	36	добре-2	89
Сновидою	37	білий край	90
Навіялось!..	38	свобода	91
Нічийний	40	джавелін	92
Інакшість	41	намистинка	93
Паморозь	42	колискова	94
Знаки виклику	43	час	95
Настрій	44	hard to love	96
Прохолода	45	натхнення	97
Шляхами та брамами	46	елегія	98
За умов “траншв”	47	зірка-2	99
Для тебе...	48	на свята	100
Роль	49	погода	101
Засніженість	50	без неї	102
Divine	51	воістину	103
Наголос	52	обов'язок	104
Кворум	53	суддя	105
Недарма?	54	кіно	106
“Майстри”	55	ші)	107
Бойова медитація	56	наче вперше	108
Недосконалість	57	пташка	109
Поза чергою	58	поспіх	110
Дуже... погано?	59	поет	111
Липневе	60	Зміст	113
Доброго ранку!	61		